

# APSOĻĪTAIS DĒLS

## *Sabata pēcpusdienai*

### **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Jes 2:2, 3; Ebr 1:1–4; 2Moz 24:16, 17; Jes 44:24; Ebr 1:10; Lk 1:31, 32; Ebr 1:5.

### **ATMIŅAS PANTS:**

“Šinīs pēdīgajās dienās Viņš uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis. Dēls ir Viņa godības atspulgs un būtības attēls” (Ebr 1:2, 3, NIV).

**U**zreiz pēc tam, kad Ādams un Ieva grēkoja, Dievs apsolīja viņiem “sēklu”, Dēlu, kas atbrīvos viņus no ienaidnieka, atgūs mantojumu, kas bija zaudēts, un piepildīs nodomu, kā dēļ viņi bija radīti (1Moz 3:15). Šis Dēls viņus gan pārstāvēs, gan izglābs, ieņemot viņu vietu un beigās iznīcinot čūsku.

“Kad Ādams un Ieva pirmo reizi dzirdēja apsolījumu, viņi gaidīja ātru tā piepildīšanos. Viņi priecīgi sagaidīja savu pirmdzimto dēlu, cerot, ka viņš būs Atbrīvotājs. Bet apsolījuma piepildīšanās kavējās.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 31. lpp.) Apsolījums vēlāk tika apstiprināts Ābrahāmam. Dievs zvērēja Ābrahāmam, ka viņam būs “sēkla”, Dēls, caur ko visas zemes tautas tiks svētītas (1Moz 22:16–18, Gal 3:16). Tas pats notika ar Dāvidu. Viņš apsolīja Dāvidam, ka viņa pēcnācējs būs Dieva Dēls un Viņš tiks iecelts kā taisnīgs valdnieks pār visiem zemes valdniekiem (2Sam 7:12–14, Ps 89:27–29). Taču tas, ko Ādams un Ieva, Ābrahāms un Dāvids, iespējams, nekad nespēja iedomāties, bija tas, ka šis glābjošais Dēls būs pats Dievs.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. janvārī.*

# Šinīs pēdējās dienās

Kā atklāj Vēstules ebrejiem pirmā nodaļa, Pāvils uzskatīja, ka viņš dzīvo “pēdējās dienās”. Par nākotni Raksti izmanto divus izteicienus ar atšķirīgu nozīmi. Pravieši izmantoja izteicienu “pēdējās dienas” vai “visu dienu gals”, lai runātu par nākotni kopumā (5Moz 4:30, 31; Jer 23:20). Praviētis Daniēls izmantoja citu izteicienu, “gala laiks”, lai runātu konkrētāk par zemes vēstures pēdējām dienām (Dan 8:17, Dan 12:4).

*Izlasi 4Moz 24:14–19 un Jes 2:2, 3. Ko Dievs apsoliņa darīt Savas tautas labā “pēdējās dienās”?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---



---

Vairāki Vecās Derības pravieši pasludināja, ka “pēdējās dienās” Dievs iecels Kēniņu, kas iznīcinās Viņa ļauzu ienaidniekus (4Moz 24:14–19) un kas piesaistīs tautas Israēlam (Jes 2:2, 3). Pāvils saka, ka šie apsoliņumi tika piepildīti Jēzū. Viņš sakāva sātānu un, pateicoties evaņģēlija pasludināšanai, piesaista visas tautas Sev (Kol 2:15, Jņ 12:32). Šajā ziņā “pēdējās dienas” ir sākušās, jo Jēzus ir piepildījis Dieva apsoliņumus.

Mūsu garīgie tēvi nomira ticībā. Viņi redzēja un apsveica apsoliņumus no “tālienes”, bet tos nesagaidīja. Turpretī mēs esam redzējuši to piepildīšanos Jēzū.

Uz brīdi padomājiet par Dieva apsoliņumiem un Jēzu. Tēvs apsoliņa uzmodināt Savus bērnus no mirušajiem (1tes 4:15, 16). Brīnišķīgā vēsts ir, ka Viņš iesāka Savu bērnu augšāmcelšanu, pieceļot Jēzu (1kor 15:20, Mt 27:51–53). Tēvs arī apsoliņa radīt visu no jauna (Jes 65:17). Viņš ir sācis piepildīt šo apsoliņumu, radot mūsos jaunu garīgu dzīvību (2kor 5:17, Gal 6:15). Viņš apsoliņa nodibināt Savu mūžīgo valstību (Dan 2:44). Viņš ieviesa šo valstību, atbrīvojot mūs no sātāna varas un ieceļot Jēzu kā mūsu valdnieku (Mt 12:28–30, Lk 10:18–20). Tomēr tas ir tikai sākums. Ko Tēvs sāka darīt pie Jēzus pirmās nākšanas, Viņš pabeigs otrās nākšanas laikā.

*Aplūkojiet visus apsoliņumus, ko Dievs piepildīja pagātnē. Kā tam vajadzētu palīdzēt jums uzticēties Viņam attiecībā uz apsoliņumiem, kas vēl nav piepildījušies?* \_\_\_\_\_

---



---



---



---

# Dievs uz mums ir runājis caur Savu Dēlu

Izlasi Ebr 1:14–4. Kāda ir šo pantu galvenā doma? \_\_\_\_\_

---



---



---

Origināltekstā grieķu valodā Ebr 1:1–4 ir tikai viens teikums, un mēdz teikt, ka tas ir visskaistākais visā Jaunajā Derībā, ņemot vērā tā retorisko meistarību. Tā galvenā doma ir, ka Dievs ir runājis uz mums caur Savu Dēlu – Jēzu.

Pirmā gadsimta jūdi sen nebija dzirdējuši Dieva vārdu. Pēdējā atklāsme, kas zināma rakstītajā Dieva Vārdā, bija pravieša Maleahijas, Ezras un Nehemijas kalpošana pirms četriem gadsimtiem. Bet tagad, pateicoties Jēzum, Dievs atkal viņus uzrunāja.

Dieva atklāsme caur Jēzu tomēr bija pārāka par to, ko Dievs bija devis caur praviešiem, jo Jēzus ir nesalīdzināmi lielāks atklāsmes līdzeklis. Viņš ir pats Dievs, kas radījis Debesis un zemi un valda universā. Pāvils nekad nešaubījās par Kristus dievišķumu. Tas tika pieņemts bez šaubīšanās.

Pāvilam arī Vecā Derība bija Dieva Vārds. Tas pats Dievs, kas runāja pagātnē, turpina runāt tagad. Vecā Derība nodeva tālāk patiesas zināšanas par Dieva gribu.

Tomēr pilnāku tās nozīmi bija iespējams saprast tikai tad, kad Dēls ieradās uz šo zemi. Autora prātā Tēva atklāsme Dēlā deva atslēgu, lai saprastu patieso Vecās Derības platumu, tieši tāpat kā attēls uz puzzles iepakojuma ir atslēga, lai atrastu pareizo vietu katram spēles gabaliņam. Jēzus izgaismoja lielu daļu Vecās Derības.

Vienlaikus Jēzus nāca, lai būtu mūsu Pārstāvis un mūsu Glābējs. Viņš ieņems mūsu vietu kaujā un uzvarēs čūsku. Līdzīgi Vēstulē ebrejiem Jēzus ir “celmlauzis” jeb “kapteinis” un ticīgo “ceļvedis” (Ebr 2:10, Ebr 6:20). Viņš cīnās mūsu labā un pārstāv mūs. Tas arī nozīmē, ka to, ko Dievs darīja Jēzus, mūsu Pārstāvja, labā, Viņš vēlas darīt arī mūsu labā. Viņš, kas paaugstina Jēzu pie Savas labās rokas, arī grib, lai mēs sēdētu ar Jēzu Viņa tronī (Atkl 3:21). Dieva vēsts mums Jēzū ietver ne tikai to, ko Jēzus teica, bet arī ko Tēvs darīja caur Viņu un Viņa labā mūsu laicīgās un mūžīgās labklājības dēļ.

*Pārdomā, ko nozīmē tas, ka Jēzus – Dievs – nāca uz šo zemi. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu nest mums tik daudz cerību?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# Viņš ir Dieva godības atspulgs

Izlasi Ebr 1:2–4. Ko šie panti māca mums par Jēzu? \_\_\_\_\_

---

---

---

---

Šajā sadaļā mēs pievērsīsimies tai daļai, kas saka: “Dēls ir Viņa godības atspulgs un būtības attēls” (Ebr 1:3).

Izlasi 2Moz 24:16, 17; Ps 4:6; Ps 36:9 un Ps 89:15. Kā šie panti palīdz mums saprast, kāda ir Dieva godība? \_\_\_\_\_

---

---

---

Vecajā Derībā Dieva godība attiecas uz Viņa redzamo klātbūtni Viņa tautas vidū (2Moz 16:7; 2Moz 24:16, 17; 3Moz 9:23; 4Moz 14:10). Šī klātbūtne bieži ir saistīta ar gaismu vai atspīdumu.

Raksti informē mūs, ka Jēzus ir gaisma, kas nāca šajā pasaulē atklāt Dieva godību (Ebr 1:3; Jņ 1:6–9, 14–18; 2kor 4:6). Padomājiet, piemēram, kāds bija Jēzus apskaidrošanas kalnā. “[Viņš] tika apskaidrots viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja kā saule, un Viņa drēbes kļuva baltas kā gaisma” (Mt 17:2).

Kā saule nevar tikt uztverta citādi kā tikai tās gaisma, tieši tāpat Dievs tiek iepazīts ar Jēzus starpniecību. No mūsu perspektīvas abi ir viens. Tā kā Dieva godība pati par sevi ir gaisma, starp Dievu un Jēzu nav atšķirības būtībā un raksturā, tāpat kā nav atšķirības starp gaismu un tās atspulgu.

Vēstulē ebrejiem arī teikts, ka Jēzus ir Tēva “būtības attēls” (Ebr 1:3). Metaforas jēga ir tāda, ka starp Tēvu un Dēlu pastāv pilnīga saskaņa pēc būtības. Ievērojiet, ka cilvēki nes Dieva līdzību, bet ne Viņa būtību (1Moz 1:26). Tomēr Dēlam ir tāda pati būtība kā Tēvam. Nav brīnums, ka Jēzus teica: “Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu” (Jņ 14:9).

Kāpēc tas, ka Jēzus atklāja mums Tēva raksturu un godību, ir tik laba vēsts? Ko Jēzus mums stāsta par to, kāds ir Tēvs? \_\_\_\_\_

---

---

---

# Caur ko Viņš arī pasauli radījis

Vēstule ebrejiem apstiprina, ka Dievs pasauli radīja “caur” Jēzu un ka Jēzus uztur pasauli ar Savu spēcīgo vārdu.

*Izlasi Jes 44:24, Jes 45:18 un Neh 9:6. Tā kā Vecajā Derībā Kungs apstiprināja, ka Viņš ir radījis pasauli “viens” un ka Viņš ir “vienīgais Dievs”, kā mēs varam saskaņot šo apgalvojumu ar vārdiem Jaunajā Derībā, ka Dievs radījis universu “caur” Jēzu (Ebr 1:2, 3)?*

---



---



---



---



---

Daži domā, ka Jēzus bija tikai instruments, ar kura palīdzību Dievs radīja. Tas nav iespējams. Pirmkārt, Pāvilam Jēzus ir Kungs, kas radīja pasauli; Viņš nebija palīgs. Ebr 1:10 teikts, ka Jēzus ir Kungs, kas radīja zemi un debesis, un Pāvils arī attiecina uz Viņu Ps 102:25–27 teikto par Kungu (Jahve) kā Radītāju. Otrkārt, Ebr 2:10 saka, ka universs tika radīts “caur” Tēvu (precīzi tie paši izteicieni, kas attiecināti uz Jēzu Ebr 1:2). Tēvs radīja un arī Jēzus radīja (Ebr 1:2, 10; Ebr 2:10). Starp Tēvu un Dēlu ir pilnīga saskaņa mērķos un aktivitātēs. Šī ir daļa no Trīsvienības noslēpuma. Jēzus radīja un Dievs radīja, bet ir tikai viens Radītājs. No tā jāsecina, ka Jēzus ir Dievs.

Vienlaikus Ebr 4:13 parāda, ka Jēzus ir arī Tiesnesis. Viņa pilnvaras valdīt un tiesāt izriet no fakta, ka Dievs ir radījis visu un uztur visu universu (Jes 44:24–28).

Ebr 1:3 un Kol 1:17 apstiprina, ka Jēzus arī uztur universu. Šī uzturēšana, iespējams, ietver domu par vadību un pārvaldību. Grieķu vārds “pheron” (uzturēt, rūpēties) ir izmantots, lai aprakstītu vēju, kas dzen laivu (Apd 27:15 17) vai Dievu, kas vada praviešus (2Pēt 1:21). Tādējādi, šī vārda tiešajā nozīmē, Jēzus ne tikai mūs ir radījis, bet arī mūs uztur. Katrs elpas vilciens, katrs sirdspuksts, katrs mūsu eksistences mirklis izriet no Viņa, Jēzus, visas radītās pasaules fundamenta.

*Izlasiet Apd 17:28. Ko tas stāsta mums par Jēzu un Viņa spēku? Pēc tam padomājiet par to, kāda ietekme ir tam, ka šis pats Jēzus mirst pie krusta par mūsu grēkiem. Ko šī patiesība māca mums par mūsu Kunga pašizliedzīgo raksturu? \_\_\_\_\_*

---



---



---



---

# Šodien Es Tevi esmu dzemdinājis

Ebr 1:5 ziņo par šādiem Tēva vārdiem Jēzum: “Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis.” Ko nozīmē tas, ka Jēzus tika “dzemdināts”, un kad tas notika? Vai tas nepārāda, ka Jēzus kaut kādā veidā pagātnē tika Dieva radīts, kā daudzi uzskata?

*Izlasi Ebr 1:5; 2Sam 7:12–14; Ps 2:7 un Lk 1:31, 32. Kādu Dāvidam dotu apsolījumu Pāvils Vēstulē ebrejiem attiecina uz Jēzu?* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

---

Jēzus tika dzemdināts tādā ziņā, ka Dievs Viņu iecēla jeb pieņēma kā apsolīto valdnieku, Dāvida dēlu. Valdnieka dievišķās adopcijas koncepts bija izplatīts grieķu-romiešu pasaulē un austrumos. Tas deva valdniekam likumīgu varu pār zemi.

Dievs apsolīja Dāvidam, ka viņa Dēls būs patiesais likumīgais valdnieks pār tautām. Viņš “adoptēs” Dāvida dēlu kā Savu paša Dēlu. Šajā procesā Dāvida izcelsmes Ķēniņš kļuvis par Dieva acuraugu un Viņa mantinieku. Dievs saka Savus ienaidniekus un dos Viņam tautas kā Savu mantojumu (Ps 89:27; Ps 2:7, 8).

Kā mēs varam lasīt Rm 1:3, 4 un Apd 13:32, 33, Jēzus publiski tika atklāts kā Dieva Dēls. Jēzus kristības un apskaidrošana bija mirklī, kad Dievs nosauca Jēzu par Savu Dēlu (Mt 3:17, Mt 17:5).

Tomēr saskaņā ar Jauno Derību Jēzus kļuva par “Dieva Dēlu ar lielu spēku”, kad Viņš tika augšāmcelts un nosēdināts pie Dieva labās rokas. Tas bija brīdis, kad Dievs piepildīja Savu Dāvidam doto apsolījumu, ka viņa dēls tiks pieņemts kā paša Dieva Dēls un Viņa tronis pār tautām tiks nostiprināts mūžīgi (2Sam 7:12–14).

Tāpēc Cēzars (Romas simbols) nebija likumīgais “dieva dēls”, valdnieks pār tautām. Tas bija Jēzus Kristus. Jēzus “dzemdināšana” attiecas uz Jēzus valdīšanas pār tautām sākumu un nevis uz Viņa eksistences sākumu, jo Jēzus ir eksistējis vienmēr. Nekad nav bijis tāda laika, kad Jēzus nebūtu eksistējis, jo Viņš ir Dievs.

Patiesībā Ebr 7:3 saka, ka Jēzum nav “sākuma vai gala” (salīdzini ar Ebr 13:8), jo Viņš ir mūžīgs. Tādējādi doma par Jēzu kā Dieva “vienpiedzimušo dēlu” nav jautājums par Kristus kā dievības dabu, bet par Viņa lomu glābšanas plānā. Iemiesojoties Kristus piepildīja visus derības apsolījumus.

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Jēzus nākšana uz šo zemi kā Dieva Dēlam pildīja vairākas funkcijas vienlaikus. Vispirms kā dievišķais Dieva Dēls Jēzus nāca atklāt mums Tēvu. Savos darbos un vārdos Jēzus parādīja mums, kāds patiesībā ir Tēvs un kāpēc mēs varam Viņam paklausīt un uzticēties.

Jēzus arī nāca kā apsolītais Dāvida, Ābrahāma un Ādama Dēls, caur kuriem Dievs bija apsolījis sakaut ienaidnieku un valdīt pār pasauli. Tādējādi Jēzus nāca ieņemt Ādama vietu cilvēces priekšgalā un piepildīt Dieva sākotnējo nodomu viņu dzīvē (1Moz 1:26–28, Ps 8:3–8). Jēzus nāca, lai būtu taisns valdnieks, kādu Viņš vienmēr ir gribējis šai pasaulei.

“Pie Jordānas Jēzum teiktie vārdi: ‘Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā Man labs prāts,’ attiecas uz visu cilvēci. Dievs Jēzu uzrunāja kā mūsu pārstāvi. Neskatoties uz visiem grēkiem un vajībām, mēs neesam atmesti kā bezvērtīgi. Viņš mūs ir pieņēmis ‘savā mīļotajā Dēlā’ (Ef. 1:6). Godība, kas dusēja Kristū, ir galvojums Dieva mīlestībai pret mums. [...] Gaisma, kas caur atvērtajiem vārtiem apspīdēja mūsu Pestītāja seju, apspīdēs arī mūs, kad mēs lūgsim pēc palīdzības atvairīt kārdināšanas. Balss, kas uzrunāja Jēzu, katrai ticīgai dvēselei saka: ‘Šis ir Mans mīļais bērns, pie kā Man labs prāts.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 113. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Mēs esam uzzinājuši, ka labāka Jēzus vārdu un darbu izpratne palīdz mums labāk saprast Dievu Tēvu. Kādos praktiskos veidos labākai Jēzus izpratnei vajadzētu bagātināt mūsu attiecības ar Dievu Tēvu?

2. Mēs uzzinājām, ka veids, kā Dievs runāja un izturējās pret Jēzu, ir veids, kā Viņš grib runāt un izturēties pret mums. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, kā mums vajadzētu izturēties pret citiem?

3. Pakavējieties vairāk pie tā, kāpēc ir svarīgi, ka Kristus ir mūžīgs Dievs. Kas tiek zaudēts, ja mēs domājam, ka Jēzus ir radīta, mums līdzīga būtne, bet devās uz krustu? Pretstatiet šo domu realitātei, ka Kristus ir mūžīgs Dievs un ka Viņš pats devās uz krustu. Kur slēpjas lielā atšķirība starp abiem uzskatiem?

4. Grupā pārrunājiet goda došanu Dievam. Izlasiet Atkl 14:7. Kā goda došana Dievam var būt daļa no tagadējās patiesības un triju eņģeļu vēstīm?